ZÂMBIȚI, VĂ ROG...

ODINIOARĂ

Paști periferic

de C. COSCO

Renaște
Iarăș
Primăvara,
Deși pe pomi nu-i încă floare.
In noapte,
Clopotul vestește
Că-i Paști —
Divina sărbătoare.

Pe uliță
Sunt coți de ouă,
Gardistul are coif de gală,
Marița
A ieșit în poartă
Cu toaletă
De scrobeală.

Culiță,
Mia
— Poșidicul —
Ca niște mirt,
In strae nouă,
Au reliefuri pe „fațadă"
Din
Numai gălbenuș de ouă.

Flăcăul Trică,
— „Ordinanța" —
Își face vânt
Spre „panaramă"..
In aer,
Prin ogeac,
Răzbește
Mireazmă cruntă
De pastramă.

O bandă de țigani,
La Oaie
E'n „vizită".
Toți „copărți",
Numa'n „muscali"...
— Să stea acasă
Cei ce n'au „zimți"
Cum au boerii !

Nea Niță Pitpalac
Cu Sița
Deși împăcați la spovedire
Pornesc
La masă
Ofensiva,
Căci sunt
Acuma
La ciocnire.

Iar
Cu evlavie creștină
Ca și'n altar
Inalță
Slavă :
Jertfesc Celui ce fost-a jertfă
Din inimă,
Un... miel
La tavă.

Și'nchină Niță
Pân' se sfarmă,
Căci
Astăzi
N'are draci,
Nici toană :
— „Ah !
Lucru extra-l gospodina...
Halal
De cozonacul tău,
Cucoană !".

— „Nenicule,
Te adorează
A ta
Care
Din ochi te pierde !""

. . . . . .

Și-i pune-o placă
Să-l usuce :
„Pe cal bălan șușeaua verde".

— Să ochesc păsărica sau să ochesc vaca?

— Ochește păsărica, fiindcă de Paști avem paisprezece persoane la masă!

Romanță pascală

Sărmane mielușel divin,
Simbol de nevinovăție,
In pământeasca ta pruncie,
Sortit ești unui crud destin !..

Predestinat de cum te naști,
In mii și mii de abatoare,
Prin jertfa ta nemuritoare,
Dai viață zilelor de Paști.

Înfățișarea ta firavă
Pe nimeni n'a înduioșat,
Și-ai fost ori când sacrificat
Sau la frigare sau la tavă !

Ai mers la moarte ca un sfânt,
Iar seminția-ți, urgisită
Să fie'n veci măcelărită,
N'a protestat cu un cuvânt.

Așa ți-e scris pe-a vieții foaie,
Să fii sacrificat minor,
Căci dacă scapi și-ajungi major,
Nu mai ești miel... atunci ești oae !

LIAD

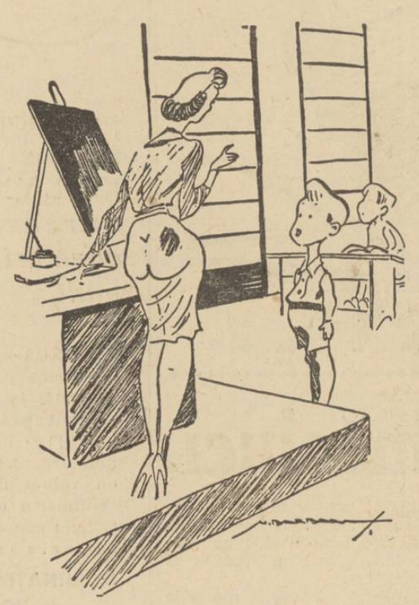

LECȚIE DE ZOOLOGIE

— Cine ne dă ouăle de Paști ?

— Găina.

— Cărei familii aparține găina?

— Familiei Niculescu, care stă lângă noi. Tăticu a șterpelit-o aseară!

Cam ce se aude la Paști

— Paștele cade prea de vreme anul ăsta. Nici n'am apucat să îmi plătesc datoriile făcute de Crăciun.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am înnoit cu toții: nevasta și-a cumpărat un capot de stambă, eu mi-am întors pe dos costumul de haine și băiatului i-am făcut o pereche de „șpilhozen" dintr'un pantalon vechi de al meu; așa e tradiția !

— La denii ? Da, am fost la Sf. Spiridon, că e popa ăla tânăr care cântă frumos... Era și Tanți, și Lenuța, și Veta, și madam Sucitu cu cumnată-sa... Ce să-ți spun, aș fi petrecut foarte bine, dacă nu era unu' în spatele meu care duhnea a tescovină... Bătu-l'ar Dumnezeu, mi-a pătat tot „troa-carul" cu ceară dela lumânare !

— Vineri seară mă duc la Cuțitul de argint... Vine acolo în fiecare an un pensionar dela Operă, și cântă în strană. Să-l auzi, e o minune! Când începe: „Primăvară duuulce..." poți să juri că e Rigoletto !

— C'est embetant, moncher ! Toată săptămâna nu a dat la radio decât muzică religioasă... Noroc că prind în fiecare seară Constantinopolul !

— Nu mă mai duc la Niculeanu de Paști, nici mort ! Anul trecut ne-a ciocnit pe toți cu un ou de lemn... Și n'ar fi fost nimic, dar nevastă-sa le face cu zeamă !

— Inchipue-ți, dragă: tipul meu mi-a adus un ou de șocolată și când l-am deschis am găsit înăuntru nota dela croitoreasă. Asta nu i-o voi erta niciodată!

— Dacă țin post? Bată-te să te bată! Păi tot anul am trăit numai cu fasole. De ce n'ar fi și în săptămâna mare la fel?

— Mi-a plăcut întotd'auna să fac Paștele la țară, în liniștea câmpului și să mă dau în scrânciob. Anul trecut m'am dus la Otopeni, dar am nimerit-o prost. Nici urmă de scrânciob, iar pe la cârciumi un tărăboi infernal: toată lumea juca rumba și lambeth-walk.

— Ce să-ți spun... In prima zi de Paști ne-am așezat la masă pe la orele zece, cum e obiceiul. Rezultatul: până la prânz mi s'a făcut foame din nou.

V. SLAVESCU

Surprizele DE PAȘTI

Paștii aduce fiecărui cetățean obligația tradițională de a arbora un costum nou. Dar asta n'ar fi nimic, dacă după această primă cheltuială cetățeanul nu și-ar auzi nevasta spunând :

— Dragă Jorj, te anunț că nu mai am cu ce să mă îmbrăc.

— Cum ? Dar rochia de anul trecut ?

— Rochia de anul trecut au mâncat-o moliile. N'au mai rămas decât nasturii... Dacă nu mă crezi, pot să ți-i arăt.

Cetățeanul trebue deci să plătească rochia cerută; apoi, prins în angrenaj, să achite o pălărie asortată la rochie, un trois-quarts, o poșetă, o pereche de pantofi pentru mers pe jos și un automobil pentru mers cu automobilul. Apoi, aproape ruinat, bietul om mai trebue să audă și reproșuri, căci soția îi spune amenințându-l cu degetul :

— Dragă Jorj, nu e frumos din partea ta. Altădată erai mai atent... Anul ăsta nu mi-ai oferit oul tradițional.

...Fiindcă de Paști e obiceiul să se ofere ouă — cadou care prezintă în genere diferite forme: un coș, un peștișor, un epuraș, o pasăre, un clopot, un elefant, un purcel... etc.

Uneori cadoul are forma unui ou, și asta mai ales când nu se înfățișează ca o perlă, un diamant, un inel sau un colier.

Dar această cheltuială nu este ultima. După ce a făcut soției sale aceste daruri prețioase, cetățeanul va trebui să reînceapă operația cu prietena nemărturisită.

Căci Paștii vine cu obiceiul paradoxal pentru cocoși de a oferi ei ouă găinilor.

VINE UNCHIU!..

— „...și cum nu cunosc Capitala și mi-ar fi greu să mă descurc singur în blestematul vostru de oraș, te rog, dragă nepoate, să fii la gară Joia viitoare, să mă primești. Vin să fac Paștele la voi.

Unchiul tău, NIȚA

Terminând de cetit, Tache întinse scrisoarea soției sale, mormăind sub nas: „Asta ne mai lipsea !".

— „Dece dragă ?" protestă coana Lenuța. „Un unchiu din provincie e ca și un unchiu din America. Și unde mai pui că nu vine niciodată cu mâna goală. E o plăcere să ai unchi cari locuesc la țară. Iți spun drept, mie-mi face mare plăcere vizita asta".

— „Dacă l-ai cunoaște pe berechetul meu de unchiu, nu ți-ar mai face atâta plăcere !"

— „Dece nu ?"

— „Dragă, l-ai cunoscut pe Harpagon ? Nu. Ei bine, ai să-l cunoști acum. E în stare să ne aducă ca dar un buchet de flori de câmp. Imi cunosc eu mai bine neamurile. Vara trecută, când am fost în trecere pela dânsul, m'a îndopat numai cu fasole și dovlecei, fiindcă zicea el, a dat holera în păsări. Afară de asta, trebue să mă 'nvoesc dela biurou, ca să-i fac — mă rog — onorurile primiriii și deja am căpătat eri un bobârnac pentru desele învoiri trecute"

— „Mă duc eu în locul tău".

— „Uiți însă că nu vă cunoașteți".

— „Adevărat, am uitat. Totuși, cu vreun... semn de recunoaștere"...

— „Hm... hm !"

— „La ce te gândești ?"

— „Ai puțintică răbdare. Numai puțintică".

Câteva minute Tache rămase cu ochii în tavan, cu palmele sprijinite de brațele fotoliului, exersând cu degetele pe un clavir imaginar. Apoi făcând o mină veselă, se întoarse către soția sa.

— „Ai dreptate, dragă. Ideia cu semnul de recunoaștere nu e rea și lucrul se aranjează cum nu se poate mai ușor".

Și luând stiloul, adresă unchiului următorul răspuns :

„Dragă unchiule, așteptăm cu multă bucurie vizita d-tale. Regret însă că obligațiile serviciului mă împiedecă să pot veni la gară să te primesc așa cum trebue. Soția mea însă, mă va înlocui, dar cum nu vă cunoașteți, e de neapărată trebuință să porți un semn după care să poți fi recunoscut ușor. Așa dar, dragă unchiule, vei purta în mâna dreaptă un miel și la subțioară o gâscă iar în mâna stângă un coș cu ouă și un jambon mai măricel, ca să se vadă... Și cu semnele astea, garantez că nevasta te va recunoaște numai decât".

TIMEO DANAOS...

— E bine preparat băiatul ?

— Domnule senator... încearcă să spună meditatorul, student sărac la litere și filozofie, pe care înfățișarea marțială a lui Eustațiu Pătlăgeanu îl intimidase întotdeauna.

— E bine preparat, ori nu ? Asta vreau să știu !

— Cred că... da.

— Cum, crezi că da ? Ai vreo îndoială?

— Să vedeți... e cam slab la latină.

— Mă mir. Copilul are aptitudini pentru limbi străine. Vorbește franțuzește ca un „sarm". Cel puțin așa pretinde mă-sa.

— Da, dar nu e tot una...

— Bine 'nțeles !

— Latineasca e o limbă moartă...

— Pe când franțuzeasca e o limbă... știu... Dar să lăsăm glumele fără rost, pentru altă dată. Deocamdată așa vrea să știu un lucru: trece ori nu trece?

— Mde! Depinde de întrebări și... de comisiune.

— Comisiunea o iau asupra mea. Il cunosc pe Șolcan, directorul liceului, și voi avea grije să nu i se pună copilului bețe în roate. Cred însă că ar trebui să asiști și d-ta la examen.

— Voi sta tot timpul lângă dânsul, domnule senator.

— Așa. Băiatul trebue să ia examenul neapărat. E dorința expresă a unchiului Haralambie. Il știi cât e de curios. Pune mari speranțe pe băiatul ăsta. E o ciudățenie a lui. Așa sunt bătrânii.

— Voi lupta din răsputeri...

— Mă obligi foarte mult... Apropos: ce țigări fumezi ?

— Nu fumez de loc, d-le senator.

— Hm ! Așadar, băiat cuminte în toată puterea cuvântului. Imi placi. Vasăzică, ne-am înțeles. Mâine nu-l slăbești un moment. De altfel, voi veni și eu să fac act de prezență.

★

A doua zi, la examen, intrarea lui Pătlăgeanu a făcut senzație. Profesorii cari îl cunoșteau s'au ridicat prompt în picioare, iar directorul liceului a venit ploconindu-se să-l întâmpine dela ușe.

Din deferență pentru personalitatea tatălui, elevul Pătlăgeanu a fost chemat imediat.

Inainte de a se ridica din bancă, meditatorul, cuprins de panică, i-a șoptit precipitat un „ante-apud-ad-adversus" inutil și tardiv.

Elevul Tiberiu Pătlăgeanu s'a apropiat de tablă cu conștiința unui mare privilegiu: prezența tatălui său senatorul. Trecând pe lângă dânsul l-a salutat familiar și bonom:

— B'jour, papa!

Directorul Șolcan, îndatorat, până la ultima ramificație a arborelui său genealogic față de Pătlăgeanu, a luat conducerea desbaterilor :

— Să-mi spui mata...

Și făcu o pauză care păru interminabilă. In acest timp cumpăni greutatea întrebărilor curente. In cele din urmă se hotărî și zise cu un zâmbet complice către Pătlăgeanu:

— Cunoști mata versul lui Virgiliu: Timeo Danaos et dona ferentes?

— Da, domnule director.

— Foarte bine, drăguță. Poți să ne spui ce înseamnă asta ?

— Timeo Danaos ?...

— ... et dona ferentes. adăogă directorul îngăduitor.

— Timeo Danaos et dona ferentes înseamnă...

— Nu te intimida, drăguță. Să luăm cuvânt cu cuvânt. E mai bine, nu-i așa?

— Da.

— Bravo ! Așadar, ce înseamnă Timeo, *primul cuvânt al versului ?*

— Mă tem !

— Foarte bine ! Mai departe...

— Danaos, adică de Danezi...

— Mă rog, să ne înțelegem. Danaos *nu înseamnă* de Danezi *ci de greci... E vorba de greci. Prin urmare: mă tem de greci. Așa este?*

— Da.

— Bravo. Mai departe: ce înseamnă dona ferentes ?

— Dona ferentes?

Și junele Pătlăgeanu rămase cu ochii în gol. Ii veni în minte refrenurile de rezonanță iberică: dona Clara, dona Juanita, dona Bianca... Apoi, întâlnind privirea amenințătoare a tatălui și pe aceea desnădăjduită a meditatorului, își luă inima în dinți și zise :

— Dona Ferentes este ultimul tango criollo.

VIRGILIUS

— Mă speli pe cap, îmi dai cu shampooing, mă usuci cu aparatul electric, îmi faci o fricție cu lavandă și-mi dai și cu puțină briliantină.

Un ou de Paști ÎȘI SCRIE MEMORIILE...

M'am trezit într'un hârb cu pae, dintr'o magazie situată în apropiere de gropile lui Ouatu (probabil tot o rudă de-a mea, fost cu serviciul pe la gara de Nord).

Părinții nu l-am văzut niciodată, pentru motivul că n'am ochi. Tatăl meu, după câte am auzit, era mare scandalagiu : scula mahalaua cu noaptea în cap în cântecele lui.

Mama e femeie foarte rea, ca probă că m'a și abandonat imediat; nu-l prea avea pe tata la pipotă pe motiv că umbla după găinării și nu-și vedea de coteț. Dacă am avut sau nu frați, habar n'am; însă în momentul venirii mele pe lume, se afla alături un al doilea care a rămas acolo în pae pe când pe mine m'a luat stăpâna. Ce nație de oameni vor fi și rumânii ăștia nu știu, fiindcă fără buletin de naștere, preot, naș, etc. m'au botezat : **Ou**, — și Ou mi-a rămas numele. Mi s'a explicat că, intru cât n'am picioare și nu ies în oraș, nu e nevoe să am și nume pe lângă pronume.

Am spus că n'am picioare, dar să vedeți ce mai picioare fac când sunt pus la îndemână și nu-s păzit de negustor ! Sunt unele persoane care cu mine își verifică virtuți mari de îndemânare, fiindcă mă „subtilizează" chiar de sub cloșcă.

Când clopotele bisericilor încep să sune și dimineața și seara iar fetele stăpânei devin atât de evlavioase încât le apucă noaptea rugându-se în tovărășia... liceenilor pe la poarta bisericii, îi vine gust stăpânei să ne ia cu poala și să ne facă bae, și ce bae, Doamne ! Mă trecuseră nădușelile. In fine când s'a întărit gălbenușul în mine, a dat Dumnezeu și m'a scos să mă răcoresc. Dar n'am apucat bine să răsuflu și m'a și cufundat ca pe un submarin într'o oală cu niște vopsea roșie cum sunt buzele cuconițelor (chiar și atunci când se duc la biserică). Odată schimbat la față, m'a lustruit de parcă eram făcut cu cremă și m'a așezat pe-o farfurie în bufet. Aci am mai văzut și alte neamuri, unele verzi, altele albastre, etc.

— Ce ți-e și cu norocul ăsta, îmi ziceam; din hârbul cu pae iată-mă ajuns în fruntea casii !

In fine, ce să mai spun : alintat, admirat, onorat și în cele din urmă... „Adevărat a înviat", trosc ! una în țeastă și... ta! ta! ta ! du-l cu muzica la lada cu gunoi, căci cine nu știe că :

Frumosul oușor de Paște
Deși nu-i voiajor din fire,
E condamnat să-și afle moartea
In totd'auna prin... ciocnire.

YOR.

O GUSTARE

— Bine te-am găsit, mă întâmpină voios inginerul Cerceluș pe Academiei.

Tocmai îmi da inima ghies, azi, Vinerea mare, să iau un aperitiv și-mi era rușine să-l iau singur.

Și cum eram în dreptul unei bodegi cunoscute, intrarăm fără multă ceremonie.

— Ei, acum să *bem* ceva, își frecă el mâinile mulțumit, inspectând cu interes galantarul cu gustări. Și făcând cu ochiul spre capod'operile culinare ale patronului :

— Iar o să-i trag azi chiulul nevestei. Să-ți spune drept, nene, m'a albit cu postul. Prima săptămână treacă meargă. La a doua am intrat în stare de alarmă... dar după aia, am găsit leacul : aperitivul. O gustărică, la repezeală, înainte de masă și... trăiască postul !... Ia vino 'ncoace mă băețaș, cu-o farfurie, și adu-ne bucata asta de crap, la masă, colea. Și mai adă-ne... — ce iei, nenișorule, vin, nu ? — și un sfert Pinot, iar mie un coniac mic. Ce să fac dragă ?... Nu pot bea ceva fără o gustare...

— Nene Cerceluș, ne stricăm masa, protestai eu, politicos.

— Moft... că doar n'o să ne 'ndopăm !... Ia de ici... Casație, nu alta ! Mă Gogule, băete, adă mă și bucata ailaltă, nu de alta...

— Nene Cerceluș, nu zău...

— Mucliș !... nu de alta, da să nu ne ia altul înainte. Săraca Anicuța, de-ar ști ea !... se înduioșă inginerul, atacând cu elan și porția doua.

— Ce să-ți spun, făcu el satisfăcut, a fost delicios și par'că mi-a deschis pofta de mâncare. Imi face cu ochiul mazărea aia bătută. Ce zici, ai ?

— Nene Cerceluș, masa...

— Lasă nene, că nu ne 'ndopăm doar... Mă băiatule.... Gogule... pune mă o porție de mazăre de colo și adă și uleiul aici, s'o meșteresc eu, în legea ei... Fenomenală, dragă, înghiți el entuziasmat și ajustându-și porții respectabile pe dumicați de pâine. Biata Anicuța !... Aoleu... cum am uitat !... Mă Gogule, mă... Dece ești uituc, mă băiatule ?... Unde-i varza, mă ? Adă repede un sfert de varză murată, cu zeamă și untdelemn... Și hrean, mă.

— Tii, ce uituc !

Se opri o clipă, cu gâtul întins spre bar.

— Mi se pare că a adus ficăței calzi !... Cum naiba să te rabde inima....

— Nene Cerceluș...

— Fugi d'aici, nene...

Și sculându-se, nenea Cerceluș își servi singur, la o farfurie, patru ficăței impozanți.

— Dacă nu gust o bucățică de carne, nu-s sătul, ce vrei, își completă el vorba, întorcându-se. „Ia de ici... se topesc în gură".

După ce trase cu un miez de pâine un cerc în farfurie să pompeze și restul de untură rămas, se rezemă de speteaza scaunului, ridică ochii în tavan și scoase un suspin de ușurare.

— Știi ce-ar fi bun acum ? mă sfredeli el întrebător. O fripturică de purcel... fragedă... gustoasă, cu o garnitură de...

— Nene ! !...

— ...de varză la tavă !... Ce să fac dragă, se întoarse el din nou către mine după efectuarea comenzii, așa m'am învățat... Nu pot *bea* ceva fără o gustare...

Involuntar, trăsei o ochire spre păhărelul de coniac jumătate plin

Ce varză piramidală ! Și ce friptură !.. M'a tentat și am gustat și eu câteva furculițe Intr'adevăr era delicioasă !

Nenea Cerceluș rupse un ardei pe care-l amestecă cu varza și începu să mănânce grăbit și cu vădită poftă.

— Nu mai iau nimic, îmi zise el, după aceea, fiindcă m'așteaptă nevasta cu masa. Săraca, Anicuța !... Am o ciorbă de linte, iachnie de fasole, să te lingi pe degete, și crochete de cartofi cu magiun... Tiii ! !... sări el ca ars, cercetându-și ceasul. Două ! !... Plata !... Știi că m'am *pilit* ? S'o ștergem... Ce să-ți spun, mi-e o foame ! !...

I. VASILIAD

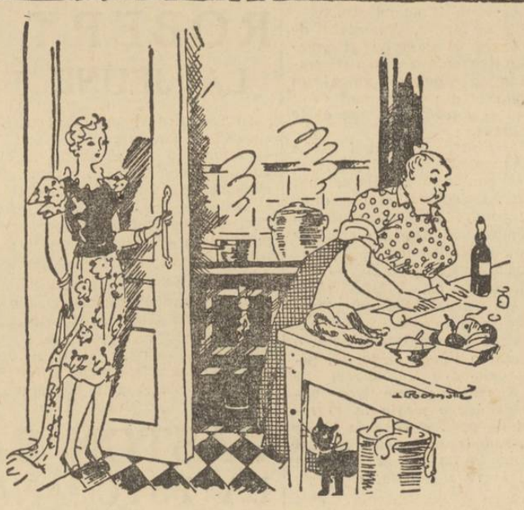

IN AJUNUL PAȘTILOR

— Vrei să-ți ajut și eu, Mariță?

— Nu, coniță, căci astăzi am prea multă treabă!...

Consumatorii la Paști

Deși „Paștele este al fudulului", oricum, el obligă la destule îndatoriri față de mâncare și băutură. In vederea acestei foarte simțitoare necesități, un grup de oameni, cu respectul tradiției, s'au întrunit zilele trecute într'o pivniță și au redactat către guvern un manifest.

Dăm punctele mai esențiale din acest manifest à la botul calului care, în zilele de sărbători, va putea ghida pe creștin în libațiunile pentru ertarea păcatelor.

Iată desideratele :

1. Pedeapsa cu moartea pentru cârciumarii cari amestecă țuica sau vinul cu apă.

2. Desființarea chilului și introducerea ocalei lui Cuza.

3. Suprimarea legii asupra beției.

4. Interzicerea fabricațiunii sifoanelor și a debitării oricărui fel de ape minerale naturale sau artificiale, constatat fiind că ele sunt pentru rasa umană adevărate ravagii, îmbolnăvind pe consumatori de pleurezie, dropică și alte maladii. Pentru rasa animală și în special pentru cai, e adevărată nenorocire „când cade la picioare". Pentru imobile și creere umane apele aduc igrasie.

5. Reducerea pe căile ferate a transporturilor de pește sărat, alune americane, pastramă, ridichi, piper și boia ca alimente de primă necesitate cari taie setea.

6. Desființarea felinarelor dela orașe și stâlpilor de telegraf dela sate cari de multe ori stau în calea trecătorilor și le constitue obstacole.

7. Lărgirii șoselelor, stradelor și trotuarelor cari, în multe împrejurări, sunt prea înguste.

8. Amenajarea șanțurilor de pe zona șoselelor naționale în sensul ca un călător căzut dintr'o împrejurare oarecare să se poată odihni, apărat fiind de câinii ce eventual ar veni să-l sărute.

9. Interzicerea restaurantelor, berăriilor, cârciumelor de a mai debita în viitor băuturile cu cinzeaca, regala, țapul sau halba, dovedit fiind că, în numeroase cazuri, asemenea subdiviziuni ale litrului alunecă pe gâtul consumatorului și pricinuesc moartea. Vânzarea se va face numai cu decalitrul sau vadra.

Urăm nouei grupări sete nesfârșită și sperăm că de Paști va cădea în șanț.

C.

Perceptorul nemilos...

Un cultivator, primind o înștiințare de plata impozitului, scrise perceptorului că, fiind în imposibilitate să-l achite, il roagă să cetească versetul 26 din capit. VIII al evangheliei după Matei și să-i răspundă prin versetul următor.

Impins de curiozitate, perceptorul deschise biblia și găsi la versetul cu pricina scris :

— „Doamne, ai răbdare, și-ți voi plăti totul !"

Iar versetul următor :

„Atunci Domnul, plin de milă, îi ascultă rugămintea și-i iertă toată datoria".

Perceptorul îi răspunse :

„Am regretul de a vă informa că legile actuale asupra degrevării impozitelor, n'au prevăzut pentru contribuabili aplicarea versetelor 26 și 27 ale cap. VIII din evanghelia după Matei.

In consecință vă rog să treceți pe la perceptie, în cel mai scurt timp posibil, îngrijind de achitarea impozitului, pentru a fi scutit de vizita noastră"

ET CAETERA

— Eu sunt noua bucătăreasă trimisă de biroul de plasare.

— Unde ai mai servit până acum ?

— La un fotograf.

— Și de ce ai plecat de acolo?

— Pentrucă fotografiau mâncarea care rămânea înainte de a o trimite înapoi la bucătărie.

*

— Acuzat, figura d-tale mi se pare cunoscută. Ai mai fost pe aici ?

— Nu, domnule președinte...

— Atunci, de unde te cunosc?

— Am dat pe vremuri lecții de canto fiicei dvs.

— Aha !... Te condamn la douăzeci și cinci de ani muncă silnică.

★

— Am citit azi în ziare că a fost descoperit baccilul leprei

— Uite, domnule, tot e bună poliția la ceva !

★

— Care sunt femeile tale preferate ? Cele cari vorbesc mult sau celelalte ?

— Care celelalte ?

★

— Vă place muzica spaniolă ?

— Enorm! Operele mele de predilecție sunt „Bărbierul din Sevilla" și „Carmen".

★

Doi prieteni flecăresc. Unul zice :

— Ioneasca mi-a oferit mâna și averea ei.

— Și ai acceptat ?

— Nu. Una era prea mare și cealaltă prea mică...

— Nu știu ce cadou să fac logodnicului meu de ziua onomastică...

— Ce ocupație are logodnicul tău ?

— E poet.

— Cumpără-i un coș de hârtie.

*

— Chelner ! In untul pe care mi l-ai adus se află o muscă !

— Nu e muscă : e o molie. Nu e unt : e margarină. Altfel, observația dvs. e exactă.

TÂRGUELI DE PAȘTI.

CLIENTA: — Mai poți să-mi arăți ceva ?

NEGUSTORUL (la capătul răbdării) : — Da, domnișoară, limba!

Aventurile profesorului „Nimbus"

de DAIX

COPYRIGHT: KING FEATURES SINDICATE and „UNIVERSUL"